

Adena Sepp

JUHUSED VÕI
SIISKI SAATUS

Adena Sepp
Juhused või siiski saatus
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autori ja kirjastaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või neid kasutatakse kirjanduslikus võtmes ja igasugune sarnasus elavate või surnud reaalsete isikute, ettevõtete, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© Nadežda Sepp, 2019.
© Kirjastus ERSEN, 2019

E10376519
ISBN 978-9949-82-489-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

1

Mõtlikuna seisis Annaliisa akna all, pilk sihitult õuel ringi ekslemas. Oh, kui tuuline oli täna väljas see ilm, puud olid lausa lookas ja tuuleiilid keerutasid tolmutpilvi üles, jumal tänatud, et vähemalt ei sadanud – kuid samasugune tuuletõmbus valitses hetkel ka ta oma hinges.

Hoides endiselt näppude vahel telefoni, oli ta äsja saadud teatest veidike segaduses. No mida sellega siin nüüd siis peale peaks hakkama?... Selline

ootamatu teade oli talle ilmselgelt vastukarva ja lisaks tundus olevat isegi pisut tobedavõitu.

Miks see talle nõnda tobe tundus – aga just seepärast, et Suule oli äsja talle teatanud, et tal pole täna mahti jooksmata tulla, kuna tema aeg kuuluvat nüüdsest vaid Hermanile ja ta peab kohe sõitmagi tema juurde maale ja just tänasest on nad Hermaniga otsustanud panna ka oma leivad ühte kappi.

No nii äkitsi ja kas ta tõesti siis juba varasemalt ei teadnud sellist asja? Vaevalt küll! Annaliisa ei tahaks nagu hästi uskuda, ega siis selliseid otsuseid ikka nii ülepeakaela kah tehta. No on ikka sõbranna! Sellisest kavatsusest oleks võinud Suule ju natukestki varem mainida, mitte aga nüüd nõnda talle telefonikõnega otse lagipähe lajatada ja sedagi kuidagi kiirustades.

Saladused? Siiani polnud ju nende vahel olnud erilisi salatsemisi, sai igal teemal arutletud, räägitud nii oma eraelust kui muudest asjadest, Suule kõneles tihti oma kooliprobleemidest ja Annaliisa huvitavatest juhtumitest pangatöös. Seda pidi Annaliisa siiski endale tunnistama, et nii mõnigi kord oli ta mõningates asjades sõbrannaga eriarvamusel olnud. Suule võttis kõike kuidagi kergelt

või oli mõnes asjas isegi vägagi kriitiline, vastavalt tujule, Annaliisa oli kaalutlevam, kuid nad olid kõik oma erimeelsused siiski rahumeelselt lahendanud. Annaliisa ei olnud isegi mitte Suulele tema armumise pärast armukade, kuigi nii mõnigi kord hinges midagi siiski kriipis, tema arvates oli Suule kuidagi liigagi järsku loobunud nende ühistest koosolemistest ja eriti just sellest ühest – reedeõhtusest jooksmisest. See oli olnud juba mitu aastat nende lemmikharrastus ja Suule oli selleks ekstra linnast maalegi sõitnud, kuid nüüd äkki... Tal pole mahti?

Herman oli ju küll selline lahe tüüp, ehtne meremees ja lisaks veel ka jahimees ja Annaliisale ta ju kah pisut nagu sümpatiseeris, kuid tema arvates oli Suule ikkagi liiga lühikese tutvuse järel lausa pööraselt mehesse ära armunud ja nüüd tahtiski olla ainult koos temaga. Andis Annaliisale küll mõista, et ega ta seepärast suhtlemist lõpeta, nad ju kohutavad ka edaspidi ja iga päev saab telefoniga lobiseda, nagu nad on siiani teinud, kuigi Annaliisal tuli endale tunnistada, et ega ta sõbrannalt enam suurt midagi muud kuulda saanudki, kui vaid seda, mida Herman talle oma eluolust rääkinud on ja kui tore on neil nüüd koos seal mereäärses maatalus

toimetada. Suule ja maaelu?... Pisut küll uskumatu, kuid äkki tõepoolest oli Suule nüüd leidnud endale uue väljundi, kui juba Issandal pidid teed imelikud olema, siis mis siin veel inimestest rääkida. Kõik see uus oligi Suulele ka põnev. Ah, eks ta oligi pigem seikluste otsija.

Loomulikult oli Annaliisal hea meel kuulda, et nad Hermaniga nii hästi sobivad, kuid siiski tundis ta end pisut reedetuna ja kuigi sai väga hästi aru, et ta oleks olnud neile nagu viies ratas vankri all, oleks Suule võinud vähemalt selle tänase õhtujooksu siiski veel nii endale kui ka temale ohverdada. Ega see armastus oleks neil ju selle mõne tunniga kohe kuhugi kadunud, kuid nad oleksid siin veel omavahel saanud kõigest rahulikult rääkida.

Praegu jäi hinge selline tunne, nagu oleks Suule peljanud temaga otseselt silmast silma kõnelda. Ja üldse, kui tal oli nii oluline just täna sinna maale minna, siis oleks Herman võinud hiljem Suulele ju ise siia järele tulla, mis see kümme-kilomeetrit sõita oleks olnud? Kuidagi nii imelik tundus kõik siiski olevat. Samas süvenes Annaliisas väike kahtlus, et äkki on Herman hoopiski liialt mugav mees ega hakkagi sellise asja pärast vaeva nägema, kuigi näib küll selline mehelik ja igati vastutulelik, suviti

rassib merel ja talvel metsas ja kui nüüd järele mõelda, siis oleks see autosõit talle endalegi olnud väikene vaheldus. Äkki võib väljanägemine siiski osutada petlikuks ja viimaks ongi mees pigem selline tugitoolitüüpi tegelane, miks ta muidu pidevalt Suulet enda juurde maale kutsub, või on ta hoopiski omakasu peale väljas, kuna neiu tuleb talle ju lausa ise koju kätte.

Ja mis veel kahtlust tekitas, oli see, et Suule käis alati enne tema juurde sõitmist veel ka poest läbi ja ostis sealt kaasa nii toidumoonna kui ka mehele mõned õlled, niisiis hoolitses igatpidi nii tolle kõhutäie kui ka janu eest. Oh, hoidku küll! Mõneti võib sellest ju arugi saada, kuna Suulel nagunii on linnast tulek ja poed seal käe-jala juures, kuid mine ikkagi tea? Kuidas Suule ei taipa, et teda võidakse nõndaviisi hoopiski lihtsalt ära kasutada? Või ongi tal nüüd see armastus niisugune ja selle nimel on ta valmis ka kõike tegema, peaasi, et mehele meeldida.

Annaliisa teab ju ise ka väheke sellisest olukorrast, kuna oli samasuguse noormehega kokku trehvanud. See oli juhtunud kohe pärast gümnaasiumi lõpetamist, nad olid Jürgeniga ühel klubiõhtul tuttavaks saanud, Annaliisale too noormees

meeldis. Oli selline lõbus ja anekdoote tuli nagu varrukast ja tantsis ka nagu proff ja nad hakkasidki kohtumas käima. Suvi oli olnud sel aastal ideaalselt soe ja nii nad jalutasidki suurema osa ajast ringi lossivallidel, põikasid mõnikord sisse küll ka kuhugi kohvikusse ja paaril korral käisid kinoski ning hoidsid kõikjal käest kinni, mõnedki salajased suudlusedki said vahetatud.

Poiss näis olevat igati tähelepanelik ja hooliv, kuid siis tegi kord ettepaneku, et Annaliisa võiks tulla talle külla. Tema vanemad olevat hetkel koos õeraasukesega Tais puhkuseraisil ja korter oleks täielikult ainult nende päralt. Annaliisa pisut küll kõhkles ja seda just põhjusel, et Jürgen polnud veel kordagi avaldanud soovi tulla maale talle külla, kuid kahjuks ta rumal süda kiskus juba pisut noormehe poole ja nii ei hakanudki ta väga tõsiselt mõtlema, vaid nõustus minema. Ühes asjas oli ta siiski täiesti kindel – seal ei tohi juhtuda midagi rohkemat, ta ei soovi ilma tõelise armutundeta vahekorras olla ja Jürgeni vastu polnud tal tol hetkel veel tugevaid kirglikke tundeid tekkinud.

Kui Jürgen talle enne külaskäiku helistas ja nagu muuseas mainis, et kuna Annaliisa tuleb Tooma poest mööda, siis ostku sealt juba kaasa ka

mõned õlled, sest noormees ei viitsivat hetkel ise end toast välja ajada, telekas äge jalgpallimatš ja ta ei taha seda vahele jätta, kuid maksab kõik ise kinni. Annaliisal oli asi selge, noormees, kes peab jalgpalli vaatamist olulisemaks ega viitsi isegi mitte selle nimel pingutada, et neiut nagu kord ja kohus oma elamises vastu võtta, pole siiski väärt mees – küllap hakkaks Jürgen oma mugavusest teda edaspidigi ära kasutama ja nii see kõik tookord sinna paika jäigi.

Annaliisa ei läinudki külla ja tegi Jürgeni üllatunud pärimise peale talle kohe ka oma arvamuse selgeks, kuid seepeale oli poiss nipsakalt vastanud, et talle polegi niisugust pirtsplikat vaja. Sellest mõistis Annaliisa, et oli teinud õige otsuse, poisi tunded tema vastu ei olnud siirad ja õnneks polnud Jürgen jõudnud veel ka eriliselt tugevalt tema südamesse pugeda, kuigi selline suhtumine oli ikkagi vägagi solvav.

Jürgen leidiski endale kohe uue tüdruku, ta oli ju ilus poiss, ning kuuldavasti nüüd jooksebki too plika eelnevalt poodi ja seejärel koos õllepudelitega Jürgeni poole, täpselt nagu nüüd ka ju Suule...

Huvitav, kuidas küll tänapäeva noormeestest enamik sellisteks ärakasutajateks osutub? Jah, ja

kas tõesti on mehed nüüd aina õllejoojad? Issake! Nagu selleta enam suhelda ei osatagi? Pudel pidevalt suul või suitsu suunurgas ja lisaks telefon näppude vahel. Kuhu on jäänud romantika, kohtamas käimine ja salajased pilguvahetused, vargsi vahetatud suudlused? Kas tõesti saab seda kõike veel ainult raamatutest lugeda või romantilistes filmides näha? Annaliisa teab, et ta ehk pigem ongi selline romantik, ja seega tahaks tunda tõelist armastust ja kirge, kus mehe nägemine tõepoolest lausa hinge kinni nõõrib ja jalad nõrgaks võtab, seega ei soovigi ta üksnes hetkelist armumist ja sellega kaasnevat voodimängu, nagu praegu filmides suuresti näidatakse, kus kohtutakse ja kohe koos teki alla, vahel eelnevalt nimegi küsimata...

Ah, kui keeruline see kõik siiski on, aga võib-olla on Suule nüüd tõepoolest leidnud suure armastuse, ega teise inimese sisse ju näe ja ega niisama lambist hakata kohe ka kellegagi kokku elama, küllap on selleks vaja ikka kindlat teadmist, et too mees ongi see õige, ja eks seda teab Suule ise ju kõige paremini.

Annaliisa ohkas ja märkas samas, et ta hoiab endiselt käes telefoni nagu ootuses, et ehk on Suule

siiski ümber mõelnud ja kohe saabub sõnum, et ta ootab Annaliisat juba maja ees.

„Ah, olgu pealegi, kui Suulele on Herman just see õige, las siis läheb,“ sõnas Annaliisa kuuldavalt. Aga tema igatahes ei lase küll veel ühelgi noormehel end kamandama hakata.

„Noh, ja niiviisi jäängi siia üksinda üheks vana-tüdrukaks?“ muigas ta pisut kibestunult. Tõepoolest, aastad lähevad, kuid ta pole siiani leidnud ühegi noormehega hingelist lähedust. Ta pole küll teab mis iludus, kuid ka mitte mingi inetu pardi-poeg, nii mõnigi noormees on ju üritanud talle külge lüüa, kuid ikka on Annaliisa avastanud, et tolel oleks nagu midagi viga, küll on noormees liiga pealetükkiv või siis liiga lärmakas või siis hoopiski mingi möku ja napsumehed ei meeldinud talle üldsegi ja seega ei tulnudki kellegagi suhte loomisest midagi välja. Isegi Suule oli kord tõgamisi öelnud, et ta on liialt valiv, üritagu vähemalt kordki mõnega lähemalt tuttavaks saada, ei saa ju esmamulje järgi kohe inimese üle otsustada, äkki mees on sisemiselt hoopiski kütkestavam.

„Kah mul asi! Kütkestagu kedagi teist,“ Annaliisa heitis veel kord pilgu hämarduvale õuele ja otsustas seejärel kindlalt, et läheb halvale ilmale

vaatamata ikkagi jooksmata, ta võib seda ju ka üksinda teha. Lihtsalt jama oleks Suule probleemide tõttu lasta oma tuju rikkuda ja jääda tuppa kogu õhtuks nukrutsema, vähemalt on jooksmine tervislik ja ka ajaviide.